

REFORMA LABORAL I CONSTRUCCIÓ DELS DRETS SOCIALS, POLÍTICS I ECONÒMICS

La darrera reforma laboral del Govern és un pas més en el desmantellament dels drets socials, polítics i econòmics pels quals tant va lluitar la classe treballadora. L'objectiu és la "tercermundialització" del gènere humà, orquestrada per organismes supraestats dirigits per minories financeres i empresarials exclusives i excloents. Els efectes de l'actual crisi en la classe treballadora són fruit del seu esperit depredador, que ha augmentats el muntant i nombre de les seues fortunes.

Quant a la reforma laboral, és enormement agressiva. Entre d'altres mesures polèmiques, que inclou tots els treballadors de l'estat, està la regulació del comiat, que baixa a 20 dies i l'improcedent de 45 a 33, sense necessitat d'autorització administrativa. A més a més, acreix el nombre de causes que el faciliten: n'hi haurà prou amb el fet que baixe l'índex de productivitat. Les conseqüències són força preocupants: es trenca l'equilibri de forces, el poder empresarial es reforça enormement, es perden els drets assolits, s'eliminen els sindicats i la dona veu afectat el seu accés al treball. I, sobretot, es traspassen milers de milions de rendes del treball a les empresarials sense negociació ni compensació.

Què ocurrerà quan augmenten l'atur i l'índex de pobresa, i baixe el consum? Les empreses entraran en crisi i encara acomiadaran més gent.

L'accés a l'Estat de Benestar fou tardà a causa de la dictadura franquista. La Constitució de 1978 va permetre un cert equilibri que incloïa sindicats potents i el "salari social". La reforma laboral acaba

amb tot, perquè el Govern ha preferit la devaluació salarial a la monetària.

El PP afirma que la flexibilització del mercat laboral frenarà l'atur. Però està passant tot el contrari des que començaren les reformes laborals. Parlem, doncs, clar: aquesta reforma consisteix en un abaratiment del comiat i un augment de la "productivitat econòmica", que sols afecta als beneficis empresarials i financers.

La primera resposta a la reforma va ser la convocatòria de manifestacions per tot l'estat. La resposta va ser massiva. La major dels darrers anys. Convocades per CCOO i UGT, reberen el suport de polítics de grups progressistes i del 15-M.

Contra la reforma laboral també s'han expressat la *Juventud Obrera Cristiana* (JOC) i la *Hermandad Obrera de Acción Católica* (HOAC) mitjançant un comunicat repartit per totes les parròquies des de la *Delegación diocesana de Pastoral del Trabajo*. Després d'indicar tots els aspectes negatius que comportarà la reforma, al·ludien a l'encíclica *Caritas in veritate*, on es reclama que un treball digne no ha d'estar subjecte a les exigències econòmiques, perquè el ser humà és el centre de l'activitat econòmica i laboral.

La descoratjadora resposta va venir del cardenal arquebisbe de Madrid i president de la Conferència Episcopal, Antonio María Rouco Varela: va enviar un dur comunicat on desautoritzava el text i considerava improcedent la seua difusió. Com a contra resposta, la Fraternitat Secular "Carlos de Foucauld" de València s'apressà a respondre expressant el seu profund desacord i estupor davant l'actitud de Rouco. En síntesi, criticava l'intent de confondre el pensament únic amb l'Evangeli, on es proclamen postures crítiques i de lluita de valors que el sistema econòmic actual vol anular.

També va aparèixer a finals de febrer el Manifest *En defensa del Estado de Bienestar y de los servicios públicos*, signat per quaranta organitzacions i vinculat al PSOE. Proposa una tornada a l'“Estat de Benestar” que es va pactar amb el capital representat pels exfranquistes enmig d'una greu crisi sistèmica que amenaçava l'equilibri del bloc dominant recompost després de la Transició. Va ser el projecte contrarevolucionari de la classe dominant, atemorida per les revolucions del segle XX, i que va subornar la classe treballadora del Primer Món per tal que continués callant l'explotació del Tercer.

Resulta cínic que el susdit Manifest plantege ara una política que sistemàticament va tirar avall el PSOE: fiscalitat progressiva i gestió pública dels serveis socials. Substituïda per privatitzacions en sanitat, educació i serveis socials des de la Transició i amb la continuada penetració de capital privat en ells. En el fons es tracta d'una baralla entre “pepistes” i “pseudoesquerrans” per aconseguir les prebendes que comporta gestionar aqueixa política d'expropiació social.

Els signants del Manifest no ignoren que les polítiques neoliberals implementades pel capitalisme a escala mundial des dels setanta han suposat un sistemàtic retallament de les despeses socials públiques. Com, si no, s'entén l'entrada en un “paradís” de drets socials i laborals a canvi de pertànyer a l'OTAN gràcies al PSOE?

I més cínic és encara l'afirmació que les constitucions democràtiques són garants del dret al treball, l'habitatge, les pensions públiques dignes, l'educació i la sanitat pública quan, en realitat, han respost més a les polítiques particulars dels partits.

El “model social europeu” se'ns apareix com una estafa, perquè la Constitució Europea imposa un model de capitalisme salvatge. Ho

comprovem en el dur nucli “imperial” d’Alemanya, on els drets socials, mediambientals i laborals estan en vies d’extinció i subordinats a l’hegemonia de la banca i les multinacionals.

L’“Estat de Benestar” és una trampa que espren els drets dels pobles, consolida l’ordre establert i impedeix que la classe treballadora descobreixca l’espoliació a què se la sotmet.

Sols un punt de vista internacionalista pot ajudar-nos a comprendre que va ser la correlació de forces a nivell mundial la que, gràcies a les revolucions i els moviments d’alliberament nacional, va obligar els capitalistes a efectuar concessions i polítiques preventives. Enderrocat el socialisme, subornats els sindicats i desarticulades les organitzacions obreres, el capital ha iniciat la contraofensiva. Per tal de no espantar massa el personal, parlen de ressuscitar el model social europeu, incrementar els impostos directes i la seua progressivitat i crear una banca pública. El problema és que ningú no diu que un capitalisme globalitzat dóna sempre la raó als neoliberals.

El “Estat del Benestar” no pot separar-se de l’imperialisme, ja que les concessions al Primer Món estan lligades a la sobreexplotació de les colònies, perquè la redistribució internacional de salaris entre els explotats ha beneficiat objectivament els treballadors del Primer Món.

En circumstàncies com aquestes, caldria que començàrem a preguntar-nos si no hauríem d’anar més enllà de la simple “remodelació” que l’“Estat de Benestar” planteja. No ha arribat encara el moment de substituir el sistema capitalista per una estructura més humanitzada i humanitzant? El canvi passa per una reflexió crítica i alhora creativa. És el nostre deute amb els qui lluitaren pel que avui tenim i amb els qui estan per venir. És el nostre deute amb el planeta Terra.

